

WOJEWODA MAZOWIECKI

Warszawa, 10 czerwca 2026 r.

WP-I.4131.141.2026

Rada Gminy Prażmów

Rozstrzygnięcie nadzorcze

Działając na podstawie art. 91 ust. 1, w związku z art. 86 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2026 r. poz. 662)

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XXIX.348.2026 Rady Gminy Prażmów z 28 maja 2026 r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części wsi Nowy Prażmów, w części dotyczącej ustaleń § 3.

Uzasadnienie

Na sesji 28 maja 2026 r. Rada Gminy Prażmów podjęła uchwałę Nr XXIX.348.2026 w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części wsi Nowy Prażmów.

Uchwałę tę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy o samorządzie gminnym, w związku z art. 14 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 27 ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2026 r. poz. 538), zwanej dalej „ustawą o p.z.p.”.

Przedmiotową uchwałę doręczono organowi nadzoru 3 czerwca 2026 r. (identyfikator poświadczenia ePUAP-UPP180813363), przy piśmie Wójta Gminy Prażmów z 3 czerwca 2026 r., znak: WO.0711.5.2026.UG.

W wyniku dokonanej oceny prawnej uchwały, organ nadzoru stwierdził, że jej ustalenia zawarte w § 3, zostały podjęte bez podstawy prawnej i stanowią o istotnym naruszeniu prawa, w rozumieniu art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, co skutkowało wszczęciem postępowania nadzorczego i skierowaniem do Rady Gminy Prażmów zawiadomienia z 6 czerwca 2026 r., znak: WP-I.4131.141.2026.

Na wstępie niniejszego uzasadnienia wskazać należy, iż stosownie do zapisów art. 14 ust. 1 i ust. 2 ustawy o p.z.p., w celu ustalenia przeznaczenia terenów, w tym dla inwestycji celu publicznego, oraz określenia sposobów ich zagospodarowania i zabudowy rada gminy podejmuje

uchwałę o przystąpieniu do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, której integralną częścią jest załącznik graficzny przedstawiający granice obszaru objętego projektem planu. Biorąc powyższe pod uwagę, należy stwierdzić, iż uchwała inicjująca procedurę sporządzenia planu miejscowego, powinna określać, w sposób jednoznaczny, nie budzący jakichkolwiek wątpliwości interpretacyjnych, jaki obszar będzie tym planem objęty. Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 13 września 2005 r., sygn. akt II OSK 64/05, LEX nr 194989, „*Rolą uchwały w sprawie przystąpienia do sporządzenia planu miejscowego jest wyłącznie zakomunikowanie wszczęcia właściwego procesu planistycznego oraz wyznaczenie – w załączniku graficznym – granic obszaru, jakiego dotyczyć będą ustalenia przyszłego planu.*”.

Uchwała o przystąpieniu do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest pierwszym etapem prowadzącym do uchwalenia planu, inicjującym proces tworzenia aktu prawa miejscowego. **Wyłącznym przedmiotem uchwały w sprawie przystąpienia do sporządzenia planu miejscowego jest określenie granic obszaru objętego przyszłym planem**. Identyfikacja obszaru, dla którego będzie sporządzany projekt planu miejscowego, powinna nastąpić zarówno w części tekstowej (np. poprzez określenie nazwy własnej obszaru oraz słowny opis jego granic), jak i w części graficznej. Załącznik graficzny do ww. uchwały został uznany za obligatoryjną formę wskazania obszaru, do którego odnosi się następująca po niej procedura, ale nie musi spełniać cech formalnych, które są wymagane od rysunku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, który winien być sporządzony zgodnie z dyspozycją zawartą w art. 16 ust. 1 ustawy o p.z.p. Jednakże musi on wypełniać swą funkcję, polegającą na tym, aby na jego podstawie możliwe było, w sposób jednoznaczny, wskazanie granic obszaru projektu planu miejscowego. Wyznaczenie tych granic na załączniku do uchwały intencyjnej powinno być na tyle precyzyjne, aby nie powstały wątpliwości czy dana nieruchomości została objęta procedurą planistyczną. Uchwała musi precyzyjnie określać, które nieruchomości zostaną objęte planem, aby możliwe było ustalenie, czy na tych właśnie nieruchomościach planowana jest np. lokalizacja inwestycji celu publicznego. Uchwała intencyjna, jako bezwzględnie poprzedzająca wszelkie prace planistyczne związane już konkretnie z trybem postępowania w sprawie planu miejscowego, powinna ściśle określać obszar gminy, który tym planem będzie z woli rady gminy, jako jej organu stanowiącego, objęty.

Poglądy zbieżne ze stanowiskiem organu nadzoru, w zakresie dotyczącym jednoznacznego wyznaczenia granic obszaru objętego projektem planu miejscowego na załączniku graficznym, znajduje odzwierciedlenie w judykaturze, w tym m.in. w wyroku:

- Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z 17 stycznia 2012 r., sygn. akt II SA/Wr 828/11, w którym Sąd stwierdził, iż: „(...) rolą uchwały w sprawie przystąpienia do sporządzenia planu miejscowego jest wszczęcie właściwego procesu planistycznego oraz wyznaczenie

- w załączniku graficznym - granic obszaru, jakiego dotyczyć będą ustalenia przyszłego planu, a zatem określenie granic przyszłych działań planistycznych.” (publ. LEX nr 1109878);
- Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z 16 grudnia 2011 r., sygn. akt II SA/Gl 607/11, w którym Sąd stwierdził, iż „Zauważyć więc przyjdzie, że zgodnie z treścią art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 z późn. zm.) w celu ustalenia przeznaczenia terenów, w tym dla inwestycji celu publicznego, oraz określenia sposobów ich zagospodarowania i zabudowy rada gminy podejmuje uchwałę o przystąpieniu do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Przepis art. 14 ust. 2 ustawy stanowi, iż integralną częścią tej uchwały jest załącznik graficzny przedstawiający granice obszaru objętego projektem planu. Skoro ustawa wyraźnie stanowi, że załącznik graficzny jest integralną częścią uchwały o przystąpieniu do sporządzenia lub zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, to rada gminy jest tym przepisem prawa związana i podejmując uchwałę w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nie może w sposób dowolny zmienić granic terenu objętego uchwałą o przystąpieniu do sporządzenia planu miejscowego. Funkcją załącznika graficznego do uchwały o przystąpieniu do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest bowiem jednoznaczne wyznaczenie granic obszaru objętego projektem planu lub projektem jego zmiany (por. wyrok NSA z dnia 21 lipca 2010 r., sygn. akt II OSK 964/10 - Lex nr 694436). Uchwała o przystąpieniu do sporządzenia planu miejscowego nie tylko więc inicjuje procedurę planistyczną, ale wyznacza również zakres planu miejscowego w granicach określonych w załączniku do tej uchwały i z tego też względu kształtuje ona przebieg dalszej procedury planistycznej.” (publ. LEX nr 1134771);
- Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 21 lipca 2010 r., sygn. akt II OSK 964/10, teza 1, 2 i 3: „1. Skoro u.p.z.p. wyraźnie stanowi, iż załącznik graficzny jest integralną częścią uchwały o przystąpieniu do zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, to rada gminy jest tym przepisem prawa związana i nie może decydować czy istnieje potrzeba sporządzenia takiego załącznika graficznego, czy nie, w zależności od charakteru zmian, które zamierza wprowadzić do planu miejscowego. Wykładnia celowościowa art. 14 ust. 2 u.p.z.p. nie może prowadzić do wniosków, które pozostają w oczywistej sprzeczności z jego wykładnią językową. 2. Funkcją załącznika graficznego do uchwały o przystąpieniu do sporządzania lub zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest jednoznaczne wyznaczenie granic obszaru objętego projektem planu lub projektem jego zmiany. Ustawa nie określa wymagań co do skali mapy, która stanowić ma taki załącznik. Wyznaczenie tych granic na odpowiedniej mapie powinno jednak być na tyle precyzyjne, aby nie powstały wątpliwości czy dana

nieruchomość została objęta procedurą planistyczną. 3. Uchwała musi precyzyjnie określać, które nieruchomości zostaną objęte planem lub jego zmianą, aby możliwe było ustalenie, czy na tych właśnie nieruchomościach planowana jest lokalizacja inwestycji celu publicznego.” (publ. LEX nr 694436).

Organ nadzoru wskazuje, że ustawa o p.z.p. reguluje w sposób szczegółowy kwestie dotyczące planowania i zagospodarowania przestrzennego na terenie gminy, w tym postępowania zmierzającego do ustalenia przeznaczenia terenu, w tym dla inwestycji celu publicznego, oraz określenia sposobu ich zagospodarowania i zabudowy, co następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Ustawa odnosi się przy tym do niezbędnych czynności administracyjnych, które muszą być dokonane w tym celu. Składają się one na szczegółowy tryb sporządzania i uchwalania planu miejscowego (opcjonalnie jego zmiany), zapoczątkowany podjęciem uchwały intencyjnej w tej sprawie (art. 14 ust. 1 i ust. 2 ustawy o p.z.p.) i kontynuowany przez działania wskazane w art. 17 ustawy o p.z.p. oraz zakończony podjęciem uchwały uchwalającej plan miejscowy (art. 20 ust. 1 ustawy o p.z.p.). Uchwała ta jest więc zaledwie ostatnią czynnością uregulowanego w ustawie trybu sporządzania i uchwalania planu miejscowego. Poprzedzające ją wymagane etapy procedury mają na celu zapewnienie spełnienia wymogów planowania przestrzennego określonych w art. 1 ustawy o p.z.p.

Procedura planistyczna jest pewnego rodzaju **postępowaniem prawotwórczym** i wymaga dokonania kolejno szeregu czynności prawnych oraz materialno-technicznych, które mają na celu zagwarantowanie, że w toku tworzenia planu gmina uwzględni stanowisko innych organów administracji publicznej, wolę mieszkańców gminy, których przyszłe ustalenia planu będą dotyczyły, i będzie miała na uwadze, że plan miejscowy będzie w przyszłości podstawą do wydawania decyzji administracyjnych, w tym decyzji o pozwoleniu na budowę. Procedura planistyczna służy więc zapewnieniu partycypacji społecznej, ochrony interesu publicznego i interesów podmiotów prywatnych w planowaniu przestrzennym.

Uchwała intencyjna stanowi zatem podstawę do sporządzenia planu miejscowego lub jego zmiany, co oznacza, że sporządzony, a następnie **uchwalony plan lub jego zmiana, powinien być zgodny z tą uchwałą**. Powyższe wynika z art. 15 ust. 1 w związku z art. 14 ust. 1 i ust. 2 ustawy o p.z.p., zaś **w przypadku zmiany planu miejscowego – także z przepisu art. 27 ww. ustawy.** Dlatego też określenie granic obszaru objętego przyszłym planem miejscowym lub jego zmianą, winno zostać dokonane w sposób jednoznaczny i identyfikowalny dla wszystkich uczestników oraz zainteresowanych procesem jego sporządzania.

Organ nadzoru wskazuje, iż w związku z przepisem art. 27 ustawy o p.z.p. każda zmiana planu miejscowego, bez względu na jej rodzaj i zakres, wymaga wprowadzenia w takim samym trybie jak

sporządzenie i uchwalenie planu. Pominięcie, bądź niewłaściwe wykonanie którejs z czynności proceduralnych, stanowi naruszenie trybu uchwalania zmiany planu i w przypadku istotnego naruszenia – powoduje nieważność uchwały rady gminy w całości lub w części, na podstawie art. 28 ust. 1 ustawy o p.z.p. Redakcja art. 27 ustawy o p.z.p., zgodnie z którym zmiana planu miejscowego następuje w trybie, w jakim został on uchwalony, oznacza konieczność odpowiedniego stosowania regulacji dotyczących trybu sporządzania planu miejscowego (art. 14 – 22 ustawy o p.z.p.). Odnosi się więc do trybu, a nie do przedmiotu rozstrzygnięcia rady gminy (Z. Niewiadomski i inni „Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym – Komentarz”, wyd. C.H. Beck, Warszawa 2013, str. 248-249).

Zmiana obowiązującego planu miejscowego nie wyklucza możliwości podejmowania (w dalszej perspektywie czasowej, w przypadku zaistnienia takiej potrzeby), uchwał o przystąpieniu do zmiany planu w odniesieniu do ściśle oznaczonego fragmentu obszaru objętego planem miejscowym, przy zastrzeżeniu, że zmiana planu dotycząca pewnych jego fragmentów współgra z ustaleniami pozostającymi w mocy. Zmiana planu miejscowego może dotyczyć nie tylko fragmentu obszaru objętego planem miejscowym, ale również dotyczyć przedmiotowo węższego zakresu, np. wybranego zagadnienia. **Zmiana planu miejscowego jest bowiem przykładem nowelizacji, a nie derogacji aktu prawnego i zastąpienia go całkiem nowym aktem.** Oznacza to, że rada gminy modyfikuje jedynie część obowiązujących ustaleń planistycznych, pozostawiając pozostałe bez zmian. W konsekwencji zmiana nie będzie oznaczać nowelizacji wszystkich merytorycznych treści planu miejscowego, określonych przedmiotowo w art. 15 ustawy o p.z.p. Powyższe oznacza, że podejmując uchwałę o przystąpieniu do zmiany planu miejscowego, rada gminy może wyznaczyć obszar zmiany planu węższy od granic pierwotnego planu miejscowego, gdy wynika to z przedmiotu podejmowanej nowelizacji. Co więcej uchwała rady gminy o przystąpieniu do zmiany planu miejscowego może również uściślić zakres przedmiotowy dokonywanych zmian. Przedstawioną interpretację co do dopuszczalności zawężonego przedmiotowo i obszarowo projektu zmiany planu miejscowego wzmacniają wnioski z analizy art. 33 ustawy o p.z.p. Reguluje on sytuacje, w których konieczność zmiany planu następuje w wyniku zmiany ustaw, wprowadza jednak *expressis verbis* zasadę, że czynności przewidziane w art. 17 przeprowadza się jedynie w „zakresie niezbędnym do dokonania tych zmian”, a więc w zakresie ograniczonym w stosunku do pełnego zakresu przedmiotowego planu miejscowego.

Tymczasem, przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy należy zauważyć, iż treść zawarta w § 3 uchwały, w brzmieniu: „**Przedmiotem zmiany będzie uchylenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla działki o nr ewidencyjnym 33/1 położonej w miejscowości Nowy Prażmów.**”, **wykracza poza zakres uchwały intencyjnej, a zatem**

została podjęta bez podstawy prawnej oraz z istotnym naruszeniem art. 34 ust. 1 w związku z art. 14 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 27 ustawy o p.z.p.

W kontekście zapisów § 3 uchwały, ponownie wskazać należy, iż z dyspozycji art. 14 ust. 1 ustawy o p.z.p. wprost wynika, iż „*W celu ustalenia przeznaczenia terenów, w tym dla inwestycji celu publicznego, oraz określenia sposobów ich zagospodarowania i zabudowy rada gminy podejmuje uchwałę o przystąpieniu do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego*”,

co oznacza, iż przepis art. 14 ust. 1, a także powiązany z nim art. 14 ust. 2 ustawy o p.z.p. nie może stanowić podstawy zmierzającej do uchylenia planu miejscowego. W ramach ww. przepisów ustawodawca wyraźnie wskazuje bowiem na to, iż immanentną cechą uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu miejscowego jest zainicjowanie procesu **w wyniku którego nastąpi przyszłe sformułowanie ustaleń w zakresie przeznaczenia terenu, określenia sposobów zagospodarowania oraz zabudowy, nie zaś derogacji, poprzez ich uchylenie.**

Analogiczna kwestia dotyczy dyspozycji art. 27 ustawy o p.z.p., który jak już wcześniej wspomniano, dotyczy wyłącznie zmiany planu tzn. dotyczy zmiany ustaleń obowiązujących poprzez ich zastąpienie nowymi regulacjami (innymi, odmiennymi od dotychczasowych), a nie wyeliminowania tego planu (odpowiednio części tego planu) z obrotu prawnego.

Niewłaściwe i nie mające oparcia w obowiązujących przepisach prawa, jest również zrównywanie uchylenia obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z jego zmianą, ponieważ konsekwencje prawne zmiany planu i jego uchylenia są diametralnie różne. Formalną podstawę działania rady gminy w sprawach planowania przestrzennego stanowi art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy o samorządzie gminnym, który upoważnia do uchwalania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Z kolei art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy o samorządzie gminnym, stanowi, że rada gminy jest uprawniona do stanowienia w innych sprawach, które są zastrzeżone ustawami jako należące do kompetencji rady gminy. Jednak należy zwrócić uwagę, że w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym brak jest przepisu, który pozwalałby radzie gminy uchylić obowiązujący plan miejscowy.

Utrata mocy już obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nastąpić może w trybie art. 34 ust. 1 ustawy o p.z.p., przy czym przepis ten wyraźnie stanowi, że **wejście w życie planu miejscowego powoduje utratę mocy** obowiązującej innych planów zagospodarowania przestrzennego lub ich części odnoszących się do objętego nim terenu. Należy przy tym zauważyć, iż wymogi co do treści planu miejscowego określone została przede wszystkim w art. 15, w związku z art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 1, art. 14 ust. 1 oraz art. 27 ustawy o p.z.p., co oznacza,

iż nie jest możliwe uchwalenie zmiany planu miejscowego, który nie zawiera żadnych ustaleń określonych w ww. przepisach.

Jak wskazano w wyroku Naczelnego Sadu Administracyjnego z 7 sierpnia 2024 r. w sprawie sygn. akt II OSK 829/24, publ. CBOSA: „*Odnosząc się do kwestii wykładni art. 34 ust. 1 PlanZagospU, należy zaznaczyć, że ustawowa klauzula derogacyjna w rozumieniu art. 34 ust. 1 PlanZagospU stanowi tylko, że wejście w życie "nowego" planu miejscowego oznacza utratę mocy obowiązującej innych miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego lub ich części, które odnoszą się do objętego nim terenu. (...) Nie jest przy tym prawidłowy pogląd skarżącej kasacyjnie Gminy, że norma prawna z art. 34 ust. 1 PlanZagospU zawiera w sobie klauzulę derogacyjną rangi ustawowej tej mocy, że zawsze ex lege moc obowiązującą traci na tej także podstawie prawnej dotychczas obowiązujący plan miejscowy, z dniem wejścia w życie nowego planu miejscowego, odnoszącego się do tego samego terenu i następuje to niezależnie od utraty jego mocy obowiązującej, tak jak w tej sprawie na mocy cyt. § 35 uchwały NR XXIX/238/10 Rady Gminy (...) z 4 lutego 2010 r. Wynika to z tego, że nie jest to bowiem tożsama norma prawna z normą prawną z art. 87 ust. 3 PlanZagospU, która stanowi, że obowiązujące w dniu wejścia w życie ustawy miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego uchwalone przed dniem 1 stycznia 1995 r. zachowują moc do czasu uchwalenia nowych planów, jednak nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2003 r. (por. wyrok NSA z dnia 8 października 2013 r. sygn. akt II OSK 2646/12, LEX nr 1559657).”.*

Organ nadzoru wskazuje, że zgodnie z art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym w związku z art. 28 ust. 1, wojewoda może wydać rozstrzygnięcie nadzorcze stwierdzające nieważność w całości lub części uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w przypadku, gdy stwierdzi istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów.

Ponadto miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego może zostać derogowany z obrotu prawnego na skutek prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego, po jego uprzednim zaskarżeniu zgodnie z przepisami ustawy o samorządzie gminnym dokonywanymi w trybie określonym w art. 93 ust. 1, bądź art. 101 ust. 1 tejże ustawy, bądź za wolą ustawodawcy, jak to miało miejsce na mocy art. 87 ust. 3 ustawy o p.z.p., w którym przesądzono, że: „*Obowiązujące w dniu wejścia w życie ustawy miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego uchwalone przed dniem 1 stycznia 1995 r. zachowują moc do czasu uchwalenia nowych planów, jednak nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2003 r.*”.

Przepisy zarówno ustawy o p.z.p., jak również ustawy o samorządzie gminnym nie przewidują innych, niż przywołane powyżej, trybów derogowania z obrotu prawnego uchwał w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Organ nadzoru wskazuje, że ustawodawca w ramach przepisów ustawy o p.z.p. przesądził, iż główną funkcją planu miejscowego jest określenie przeznaczenie terenów oraz kształtowanie zagospodarowania przestrzeni, a więc określenie jednoznacznych i stabilnych warunków dla inwestowania. Natomiast uchylenie planu powoduje brak tej stabilności i przewidywalności w obszarze uchylonego planu i w jego okolicy, zatem stanowi zaprzeczenie procesu jakim jest sporządzenie planu miejscowego. Dopuszczalność uchylenia planu jest możliwa tylko gdy, jak to już wskazano powyżej, jego ustalenia zastąpione zostaną innymi ustaleniami (innego lub zmienionego) planu, bądź też mogą zostać objęte stwierdzeniem nieważności przez organ nadzoru – w ściśle limitowanym 30 dniowym terminie od dnia przekazania takiej uchwały wraz dokumentacją z przebiegu prac planistycznych, bądź też na mocy orzeczenia sądu administracyjnego, z uwagi na istotne naruszenie zasad, istotne naruszenie trybu lub z uwagi na naruszenie właściwości organów.

Powyższe stanowisko wzmacnia argumentacja wynikająca z analizy przepisu art. 32 i art. 33 ustawy o p.z.p. W tym kontekście organ nadzoru wskazuje, że stosownie do dyspozycji art. 32 ust. 1 ustawy o p.z.p. organ wykonawczy gminy zobligowany został do dokonania okresowej oceny aktualności obowiązujących planów miejscowych i przekazania stosownych wyników analiz w tym zakresie radzie gminy. Z kolei na mocy art. 32 ust. 2 ustawy o p.z.p. rada gminy zobligowana została do podjęcia uchwały w sprawie aktualności planów miejscowych, a w przypadku uznania ich za nieaktualne, w całości lub w części, **winna podjąć działania, o których mowa w art. 27.**

Z kolei art. 33 ustawy o p.z.p. nakazuje, w przypadku zmiany ustaw w ramach których dochodzi do konieczności zmiany planu miejscowego, dokonanie czynności, o których mowa w art. 17 **odpowiednio w zakresie niezbędnym do dokonania tych zmian.** Także w ramach tego przepisu ustawodawca przesądził zatem, iż zmiana przepisów odrębnych wymaga ich wprowadzenia do istniejącego planu miejscowego w trybie zmiany planu, o którym mowa w art. 27 ustawy o p.z.p. przy odpowiednim zastosowaniu trybu określonego w ramach przepisu art. 17 ustawy o p.z.p.

Powyższe oznacza, iż rada gminy zmierzając do zmiany regulacji planistycznych dla obszaru objętego już obowiązującym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, tak jak to ma miejsce w niniejszej sprawie, ma do wyboru wyłącznie dwie możliwości: podjąć uchwałę o przystąpieniu do zmiany planu miejscowego (art. 14 ust. 1 i ust. 2 w związku z art. 27 ustawy o p.z.p.) bądź podjąć uchwałę w sprawie przystąpienia do sporządzenia nowego planu miejscowego (odpowiednio art. 33 i art. 34 ustawy o p.z.p.). Nie jest możliwe dokonywanie zmian w kwalifikacji terenów objętych planem miejscowym w trybie innym niż dwa wskazane powyżej. Zakres zmian planistycznych przesądza o wyborze jednego z dwóch wymienionych rozwiązań (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 20 października 2016 r., sygn. akt II SA/Lu 472/16). Każda zmiana planu miejscowego jest zmianą przepisu gminnego i wymaga

zachowania takich samych warunków jak przygotowanie samego planu (art. 27 ustawy). W tej sytuacji nie ma wątpliwości, że uchwała o planie miejscowym (art. 15 ustawy) nie może zawierać unormowań przewidujących możliwość uchylecia planu bez jednoczesnego wprowadzenia stosownych zmian w planie już obowiązującym. Wniosek taki wzmacnia okoliczność, że ustawa o p.z.p. przewiduje rozwiniętą procedurę przygotowania i uchwalenia planu, a nie jego uchylecia.

Powyższe znajduje również potwierdzenie w stanowisku judykatury, przy czym na uwagę w tym zakresie zasługują przede wszystkim orzeczenia:

- Naczelnego Sądu Administracyjnego z 19 grudnia 2018 r. w sprawie sygn. akt II OSK 3495/18, publ. CBOSA, w którym Sąd stwierdził dobitnie, że: *„Sąd Wojewódzki kierując się wykładnią literalną i systemową prawidłowo wskazał, że **na gruncie przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym gmina posiada kompetencje do uchwalania planów miejscowych lub ich zmiany, ale kompetencje te nie obejmują "samego wyłącznego uchylecia uchwały o planie"**. Mając na uwadze zasadę legalizmu (art. 7 Konstytucji RP) trafnie wywiódł, że gdyby ustawodawca w ramach władztwa planistycznego dopuścił możliwość jedynie uchylecia przez organ gminy uchwały o planie w części lub całości, to dalby temu wyraz wprost w unormowaniu ustawowym. Uzupełniając argumentację Sądu Wojewódzkiego trzeba zauważyć, że ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym zawiera kompleksową regulację dotyczącą wymaganej treści planu miejscowego, trybu jego przygotowania, uchwalania i zmiany (art. 14, 15, 17, 18, 19, 20, 27). Ustawodawca w sposób wyraźny unormował przypadki kiedy akt planistyczny przestaje obowiązywać wskutek stwierdzenia jego nieważności lub uchwalenia nowego planu (art. 28 ust. 1 i art. 34 ust. 1). **W świetle wymienionych przepisów wyraźne jest oddzielenie kompetencji organów gminy w zakresie sporządzania, uchwalania i zmiany planów miejscowych od kompetencji organów nadzoru oraz sądów administracyjnych w zakresie kontroli legalności oraz stwierdzania ich nieważności.** Co ważne, w przepisach art. 32 i 33 u.p.z.p. przewidziano uprawnienia gminy do aktualizowania aktów planistycznych w ramach prowadzonej polityki przestrzennej. W razie więc wystąpienia nowych okoliczności faktycznych związanych z zagospodarowaniem przestrzennym rada gminy jest uprawniona do podjęcia uchwały w sprawie nieaktualności planu miejscowego obowiązującego na danym obszarze, a następnie przystąpienia do działań w przedmiocie zmiany planu, stosownie do art. 32 ust. 2 u.p.z.p. Konieczne jest ponadto odniesienie się do przepisu art. 34 ust. 1 u.p.z.p., powołanego również w rozważaniach Sądu Wojewódzkiego. Zgodnie z jego treścią, wejście w życie planu miejscowego powoduje utratę mocy obowiązującej innych planów zagospodarowania przestrzennego lub ich części odnoszących się do objętego nim terenu. Z wymienionego przepisu wynika, że dla danego obszaru może obowiązywać wyłącznie jeden plan miejscowy, przy czym*

uchwalony późniejszy plan miejscowy uchyla plan wcześniejszy. Jak zaznaczono w piśmiennictwie, regulacja art. 34 nie dotyczy sytuacji, w których nowe ustalenia planistyczne wprowadzane są w zakresie nowelizacji (zmiany) planu miejscowego, gdyż w takim przypadku nowelizacja polega na zastąpieniu wcześniejszych regulacji ustaleniami wprowadzanymi w wyniku zmian. Przepis ten potwierdza natomiast, że dopuszczalne jest podjęcie przez radę gminy uchwały w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru, dla którego obowiązuje już plan miejscowy (art. 14 ust. 1). Zmierając do zmiany regulacji planistycznych dla obszaru objętego już obowiązującym planem miejscowym, prawodawca gminny ma więc do wyboru podjąć uchwałę o przystąpieniu do zmiany planu miejscowego (art. 14 ust. 1 w zw. z art. 27 u.p.z.p.) bądź uchwałę w sprawie przystąpienia do sporządzenia nowego planu miejscowego. Z reguły zakres zmian planistycznych przesądzać będzie o wyborze jednego z wymienionych rozwiązań.”;

- Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z 20 października 2016 r. w sprawie sygn. akt II SA/Lu 472/16, publ. CBOSA, w którym Sąd stwierdził m.in., że: „**Rada gminy zmierzając do zmiany regulacji planistycznych dla obszaru objętego już obowiązującym planem miejscowym, tak jak to miało miejsce w niniejszej sprawie, ma do wyboru wyłącznie dwie możliwości: podjąć uchwałę o przystąpieniu do zmiany planu miejscowego (art. 14 ust. 1 w zw. z art. 27 u.p.z.p.) bądź podjąć uchwałę w sprawie przystąpienia do sporządzenia nowego planu miejscowego (odpowiednio art. 33 i 34 u.p.z.p.).** Nie jest możliwe dokonywanie jakichkolwiek zmian w kwalifikacji terenów objętych planem miejscowym w trybie innym niż dwa wskazane powyżej. Zakres zmian planistycznych przesądza o wyborze jednego z dwóch wymienionych rozwiązań. W każdym przypadku, w którym zmiany dokonywane w planie miejscowym mają istotny zakres przedmiotowy, właściwe będzie ich wprowadzenie w trybie sporządzenia nowego planu miejscowego. Jeżeli natomiast wprowadzane zmiany będą mieć ograniczony zakres przedmiotowy winny być dokonane w trybie zmiany obowiązującego planu miejscowego zagospodarowania przestrzennego. Rozstrzygnięcie w tej materii mieści się w zakresie samodzielności planistycznej gminy, jednakże nie zmienia to faktu, że z punktu widzenia procedury zastosowanie znajdzie art. 27 u.p.z.p., a zatem i art. 17 u.p.z.p. W orzecznictwie sądów administracyjnych wskazuje się bowiem, że w świetle przepisu art. 27 u.p.z.p. zmiana planu zagospodarowania przestrzennego, będąca zmianą przepisu gminnego, wymaga przestrzegania ustalonego w art. 17 trybu postępowania, jak przy sporządzaniu planu zagospodarowania przestrzennego. Przy czym nie ma możliwości pominięcia, bez względu na rodzaj i zakres zmian, czynności przewidzianych w art. 17 pkt 1, 5 oraz 11-14 cytowanej ustawy. Ich pominięcie stanowi istotne naruszenie trybu uchwalania zmian planu, powodujące nieważność uchwały na podstawie art. 28 ust. 1 ustawy. Ustawa

o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym zawiera kompleksową regulację dotyczącą miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a zwłaszcza przepisy dotyczące istoty tego planu i trybu jego przygotowania. Należy w szczególności zwrócić uwagę na te z nich, które wprowadzają obowiązek zachowania wymagań określonych przepisami innych ustaw (art. 1 ust. 2 pkt 1 – 9) oraz określają plan miejscowy jako przepis prawa powszechnego obowiązujące na terenie gminy (art. 14 ust. 8). **W świetle powołanych powyżej przepisów brak jest podstaw do podjęcia przez radę gminy uchwały jedynie uchylającej miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Rację ma zatem organ nadzoru twierdząc, że do sytuacji, w której miejscowy plan przestaje obowiązywać dochodzić może wyjątkowo i to w przypadkach jasno wskazanych w ustawie np. art. 28 ust. 1 i 34 ust. 1 u.p.z.p.** Ustawa reguluje bowiem kwestie dotyczące planowania i zagospodarowania przestrzennego. Istotą planowania przestrzennego jest wprowadzenie ładu przestrzennego, czyli takie ukształtowanie przestrzeni, które tworzy harmonijną całość oraz uwzględnia w uporządkowanych relacjach wszelkie uwarunkowania i wymagania funkcjonalne, społeczno-gospodarcze, środowiskowe, kulturowe oraz kompozycyjno-estetyczne (por. wyrok NSA z dnia 13 lutego 2014 r., sygn. akt II OZ 525/13 – Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych). Uchylenie zaś przepisów miejscowego planu bez wprowadzenia w ich miejsce nowych unormowań zastępujących unormowania uchylone (brak miejscowego planu zagospodarowania) znosi wprowadzony ład przestrzenny, tworzy sytuację dowolności w zakresie korzystania z terenów. **Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym normując procedurę przygotowania i uchwalenia planu a nie jego uchylenia zawiera gwarancje procesowe dla zainteresowanych w postaci możliwości wnoszenia uwag do projektu planu (art. 17 pkt 11). Korzystanie z tej gwarancji nie jest zaś możliwe w przypadku uchwały jedynie uchylającej miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego.** (...) Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w art. 28 ust. 1 stanowi, że istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Nie ulega wątpliwości, że podjęcie uchwały o uchyleniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego bez wyraźnej podstawy ustawowej w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz pozbawienie zainteresowanych prawa do składania uwag (art. 17 pkt 11) stanowi kwalifikowane naruszenie procedury planistycznej i daje podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały. Tak samo też oceniać należy rozpoczęcie procedury planistycznej bez uprzedniego przyjęcia uchwały o przystąpieniu do zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (art. 14 ust. 1). W każdym z tych przypadków zachodzi bowiem istotne naruszenie trybu sporządzania miejscowego planu

zagospodarowania przestrzennego wynikającego z art. 27, czyli przepisu regulującego procedurę podejmowania uchwały o zmianie planu miejscowego.”;

- Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z 21 października 2014 r. w sprawie sygn. akt II SA/Wr 574/14, publ. CBOSA, w którym Sąd stwierdził m.in., że: „Działalność uchwałodawcza samorządu terytorialnego jest dopuszczalna jedynie w granicach prawa (art. 7 i art. 94 Konstytucji, art. 40 ust. 1 i art. 91 ust. 1 u.s.g.), co oczywiście dotyczy również uchwał podejmowanych z przywołaniem podstawy z art. 18 ust. 2 pkt 15 u.s.g. (wyraźne brzmienie tego przepisu). **Podstawy prawnej dla uchylenia uchwały w sprawie planu miejscowego nie tworzą w szczególności przepisy art. 3 ust. 1 (tzw. władztwo planistyczne gminy musi pozostawać w granicach ustaw) lub art. 14 ust. 8 u.p.z.p. („plan miejscowy jest aktem prawa miejscowego”).** **W ustawie w sposób wyraźny rozgraniczono przypadki nowelizacji planu miejscowego, czego dotyczy art. 27 u.p.z.p. oraz utraty mocy prawnej planu miejscowego w całości, czego dotyczy art. 28 ust. 1 oraz art. 34 u.p.z.p.** (...) Jak stanowi art. 34 ust. 1 u.p.z.p. wejście w życie planu miejscowego powoduje utratę mocy obowiązującej innych planów zagospodarowania przestrzennego lub ich części odnoszących się do objętego nim terenu. **Z przepisu tego wynika dodatkowo norma prawna wyłączająca dopuszczalność podejmowania przez radę gminy uchwały o uchyleniu planu miejscowego w całości, mającej stanowić pozaustawowy sposób wyeliminowania uchwały w sprawie planu miejscowego z porządku prawnego.** Należy przypomnieć, że uchwała taka odnosiłaby skutek jedynie na przyszłość (*ex nunc*), co w przypadku usuwania z obrotu prawnego uchwały nieważnej podważałoby kompetencje organu nadzoru i sądu administracyjnego do stwierdzenia nieważności uchwały ze skutkiem *ex tunc*. Dlatego podjęcie takiej uchwały po złożeniu skargi na plan miejscowy nie wywołuje oczekiwanego przez organ skutku procesowego w postaci zbędności orzekania o ważności planu miejscowego. W przypadku uchylenia planu miejscowego nie naruszającego prawa, powstałyby jednak niekorzystne skutki dla pewności obrotu prawnego i spraw w toku (por. art. 34 ust. 2 u.p.z.p.). **Należy zatem stwierdzić, że ustawodawca nie przewiduje innego sposobu utraty mocy prawnej planu miejscowego, poza sposobami wyraźnie unormowanymi.** **Z analizowanych przepisów wprost wynika, że przesłanką przystąpienia do sporządzenia nowego planu zagospodarowania przestrzennego nie jest uprzednie uchylenie planu obowiązującego, bądź aby istniała potrzeba jego uchylenia w tym przypadku, jak wywodził organ w odpowiedzi na skargę. (...) Brak podstawy prawnej dla podjęcia uchwały stanowi wystarczającą podstawę do stwierdzenia jej nieważności zgodnie z art. 91 ust. 1 u.s.g.** O ile poszukiwać podstawy w sensie pozytywnym, przez poszukiwanie przepisów ustawowych naruszonych przez uchwałę o uchyleniu planu miejscowego, to raczej jak wskazano należałoby powołać normę prawną wynikającą z unormowania w sposób

wyraźny podstaw utraty mocy planu miejscowego, której treścią byłby zakaz stanowienia przez radę gminy jeszcze innego sposobu w postaci uchylecia planu. Trudno zaś jest wyobrazić sobie stosowanie procedury planistycznej przed podejmowaniem uchwały o uchyleniu uchwały w sprawie planu miejscowego. Uchwała o przystąpieniu do sporządzenia planu miejscowego, jak sama jej nazwa wskazuje, inicjuje procedurę uchwalania planu, zaś jego uchylenia. Nie byłby stosowany art. 15 regulujący formułowanie projektu planu oraz art. 16 tego dotyczący czy art. 17 kształtujący szczegółowo procedurę sporządzania planu, ale nie jego uchylenia i art. 18 o uwagach do projektu planu. Teoretycznie podlegałoby badaniu, czy uchyleniu planu nie sprzeciwia się studium (art. 20 ust. 1). Nie dający się stosować byłby art. 20 ust. 2 i następne u.p.z.p. Nie było więc przekonujące stanowisko skarżącego, że do zaskarżonej uchwały stosował się art. 27 u.p.z.p.”.

Organ nadzoru wskazuje, że całość działalności uchwałodawczej samorządu terytorialnego jest dopuszczalna jedynie w granicach prawa, co wynika wprost z art. 7 i art. 94 Konstytucji RP, jak również z art. 40 ust. 1 i art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, co dotyczy również uchwał podejmowanych z przywołaniem podstawy wynikającej z art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy o samorządzie gminnym.

Przywołane w podstawie prawnej podjętej uchwały przepisy: art. 18 ust. 2 pkt. 15 ustawy o samorządzie gminnym, art. 14 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 27 ustawy o p.z.p., nie stanowią podstawy do zainicjowania procedury zmierzającej do uchylenia obowiązującego już miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, przyjętego na podstawie uchwały Nr XLIII.420.2018 Rady Gminy Prażmów z 6 listopada 2018 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla wsi Nowy Prażmów część zachodnia (publ. Dz. Urz. Woj. Maz. z 22 stycznia 2019 r., poz. 1067), lecz co najwyżej do dokonania zmian w już obowiązującym planie miejscowym, co stanowi bezpośrednią przesłankę do stwierdzenia nieważności ustaleń § 3.

Reasumując, należy stwierdzić, że w tym przypadku nie jest możliwe kontynuowanie procedury sporządzania planu miejscowego, w brzmieniu nadanym na podstawie niniejszej uchwały.

Jednocześnie należy zauważyć, iż w odniesieniu do podstaw stwierdzenia nieważności aktów organu samorządowego przyjmuje się, że już z samego brzmienia art. 91 ust. 1 w związku z art. 91 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym wynika, iż tylko istotne naruszenie prawa stanowi podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały (aktu) organu gminy. Za „istotne” naruszenie prawa uznaje się uchybienie, prowadzące do skutków, które nie mogą być akceptowane w demokratycznym państwie prawnym. **Zalicza się do nich między innymi naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, prawa ustrojowego oraz prawa materialnego, a także przepisów regulujących procedury podejmowania**

uchwał (por. M. Stahl, Z. Kmiecik: w Akty nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego w świetle orzecznictwa NSA i poglądów doktryny, Samorząd Terytorialny 2001, z. 1-2, str. 101-102).

Na powyższe wskazuje również stanowisko judykatury, w tym m.in. wyrażone w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 10 października 2017 r. sygn. akt IV SA/Wa 837/17, w którym Sąd stwierdził: „*Za istotne naruszenie prawa uznaje się bowiem uchybienie prowadzące do takich skutków, które nie mogą zostać zaakceptowane w demokratycznym państwie prawnym, które wpływają na treść uchwały. Do takich uchybień należą między innymi: naruszenie przepisów prawa wyznaczających kompetencje do wydania aktu, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego przez wadliwą ich wykładnię oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał, jeżeli na skutek tego naruszenia zapadła uchwała innej treści, niż gdyby naruszenie nie nastąpiło.*”.

Wobec ogólnie wyznaczonych wskazanymi przepisami ram prawnych i podstaw stwierdzenia nieważności aktów organów jednostek samorządu terytorialnego, wykładnia poszczególnych pojęć użytych w treści tych przepisów dokonywana jest w orzecznictwie sądów administracyjnych, przy uwzględnianiu poglądów doktryny.

Wskazana regulacja, określając kategorie wad (istotne naruszenie prawa, nieistotne naruszenie prawa), wyznacza podstawy do stwierdzenia nieważności uchwały. Za nieistotne naruszenia prawa uznaje się naruszenia drobne, niedotyczące istoty zagadnienia, a zatem będą to takie naruszenia prawa jak błąd lub nieścisłość prawna niemająca wpływu na materialną treść uchwały. **Natomiast do kategorii istotnych naruszeń należy zaliczyć naruszenia znaczące, wpływające na treść uchwały, dotyczące meritum sprawy jak np. naruszenie przepisów wyznaczających kompetencje do podejmowania uchwał, przepisów podstawy prawnej podejmowanych uchwał, przepisów ustrojowych, przepisów prawa materialnego – przez wadliwą ich wykładnię – oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał.**

Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z 16 września 2008 r., w sprawie sygn. akt SK 76/06 (publ. OTK-A 2008/7/121, Dz. U. z 2008 r. Nr 170, poz. 1053), wydanego na tle kontroli konstytucyjnej dotyczącej art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, wyjaśnił, że: „*Działalność samorządu terytorialnego podlega nadzorowi z punktu widzenia legalności, zgodnie z art. 171 ust. 1 Konstytucji RP. Sprawowanie nadzoru ustrojodawca powierzył Prezesowi Rady Ministrów, wojewodom i regionalnym izmom obrachunkowym (art. 171 ust. 2 Konstytucji RP). Nadzór nad działalnością samorządu sprawowany **jest według kryterium legalności.***”.

Z powyższego wynika, że Konstytucja RP poddaje nadzorowi całą działalność samorządu terytorialnego wyłącznie z punktu widzenia legalności. Oznacza to, że organ nadzoru może badać

działalność jednostki samorządu tylko co do jej zgodności z prawem powszechnie obowiązującym. Organy nadzoru mogą zatem wkraczać w działalność samorządu tylko wówczas, gdy zostanie naruszone prawo, nie są zaś upoważnione do oceny celowości, rzetelności i gospodarności działań podejmowanych przez samorząd (Komentarz do Konstytucji RP, Małgorzata Masternak - Kubiak). Zgodnie z zasadą praworządności, wyrażoną w art. 7 Konstytucji RP, organy władzy publicznej **mają obowiązek działania na podstawie i w granicach prawa**. Zobowiązanie organu do działania w granicach prawa oznacza w szczególności, że organ władzy publicznej powinien przestrzegać wszelkich norm związanych z kompetencjami tego organu, przy czym nie chodzi tu tylko o prawo materialne i ustrojowe, lecz także o normy procesowe (tak: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 22 września 2006 r. w sprawie sygn. akt U 4/06, publ. Legalis numer 79197).

Z punktu widzenia wszelkich regulacji procesowych istotne jest także, że z zasady legalizmu wynika obowiązek rzetelnego wykonywania przez organy władzy publicznej powierzonych im zadań (tak: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 12 czerwca 2002 r., w sprawie sygn. akt P 13/01, publ. Legalis numer 54429), przy czym w wyroku tym Trybunał stwierdził również, że zasada ta oznacza, że *„na organy władzy publicznej nałożony jest obowiązek działania na podstawie oraz w granicach prawa (art. 7 Konstytucji). Ich działania, podstawa i granice tych działań powinny być ściśle wyznaczone przez prawo. Niedopuszczalne jest zatem działanie bez podstawy prawnej - wykraczające poza te granice (por. np. wyrok TK z 14 czerwca 2000 r., P 3/00, OTK ZU nr 5/2000, poz. 138).”*.

W kontekście powyższych rozważań wskazać należy, iż w przedmiotowej sprawie doszło do podjęcia uchwały, w ramach ustaleń zawartych w § 3, bez podstawy prawnej, a także z wyraźnym naruszeniem art. 14 ust. 1 i ust. 2, art. 27 w związku z art. 32, art. 33 i art. 34 ustawy o p.z.p., co oznacza istotne naruszenie prawa, o którym mowa w art. 91 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym.

Wziąwszy wszystkie powyższe okoliczności pod uwagę, organ nadzoru stwierdza nieważność uchwały Nr XXIX.348.2026 Rady Gminy Prażmów z 28 maja 2026 r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części wsi Nowy Prażmów, w zakresie ustaleń, o których mowa w sentencji niniejszego rozstrzygnięcia nadzorczego, co na mocy art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym skutkuje wstrzymaniem jej wykonania, w tym zakresie, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia.

Gminie, w świetle art. 98 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego, wnoszona za pośrednictwem organu, który skarżone orzeczenie wydał.

WOJEWODA MAZOWIECKI

Mariusz Frankowski

/podpisano kwalifikowanym
podpisem elektronicznym/